

dyrt, eller at Ministeren for de andre borgerlige Erhverv ikke vil finde sig i Konkurrencen. Der maa jeg nu ganske vist erkende, at den højtærede Minister ogsaa staar som den paagældende Minister. Jeg tror dog, at Landbrugets Interesser ere saa store og vigtige, ikke alene for os, men sandelig ogsaa for de andre Erhverv, at han med fuld Oplidighed kunde stille sig som Jordbrugets Minister til enhver Tid og specielt i dette Tilfælde. Det er til Jordbrugets Minister, vi se hen med Bøn om Raad og Støtte i denne Sag.

Evend Høgsbro: Jeg takker den højtærede Minister, fordi han nu, om end lidt sent, har givet mig Svar paa den Henstilling, jeg tillod mig at gøre ved Finanslovens første Behandling angaaende en anden og lettere Udgang til de særdeles nyttige Afkølingsvogne, navnlig med Hensyn til Smørtransporten. Derimod gør det mig naturligvis ondt, at den højtærede Minister ikke mente, at der var Grund til at imødekomme den Henstilling, jeg i saa Henseende havde gjort. Jeg tror dog, at de Grunde, han paaberaabte sig derimod, ikke ere tilstrækkelige, og jeg vil derfor tillade mig at forsøge endnu en Gang, om det ikke skulde være mig muligt at rokke ved den højtærede Ministers Modstand mod at imødekomme min Henstilling. Det er ganske vist ikke et Punkt, der kan sammenlignes med det store Spørgsmaal, der egentlig danner Grunden for disse Dages Forhandlinger om Eksporten til England, men jeg tror dog, at det har sin Betydning. Den højtærede Minister gjorde navnlig gældende, at man havde jo fra 1887 til 1890 gjort et Forsøg paa at modtage Styfgods i Afkølingsvognene, men at det viste sig, at Tilbuddet ikke blev benyttet, skønt Tillægstatsten var meget lav. Den højtærede Minister gjorde for det andet gældende, at Jolt i Virkeligheden under den nuværende Tilstand kunne faa deres Smør forsendt som Styfgods, nemlig ved disse Fragtmænd eller Forpagtere, der paatage sig at indsamle Bestillinger og saalejs Afkølingsvogne i hele Bogladninger. Det forekommer mig nu, at disse to Argumenter, som være den højtærede Ministers Hovedargumenter, ja vel hans eneste Argumenter, noget ophæve hinanden. Thi naar det er saa, at disse Fragtmænd kunne leve af at samle Bestillinger og kunne faa nok til at bestættige — og saaledes er det vist alle de Afkølingsvogne, som Staten kan stille til Disposition, de 68, der bruges til disse Varers Transport og de 2, der bruges til Fisk, synes det mig, at det viser, at der hos

Befolkningen er Trang til at forsende Smørforstager stykvis, i mindre Partier end Bogladninger. Den Trang, som den højtærede Minister mente ikke var til Stede i 1887—90, er altsaa nu kommen til Stede. Det er vel heller ikke noget, som behøver videre Bevis, at Forholdene paa dette Omraade have forandret sig i den Grad, at man ikke nu kan paaberaabe sig Forhold og Erfaringer fra blot 5 Aar tilbage i Tiden. Hele Andelsmejeriinstitutionen, Mejerierne i det hele, Produktionen af Smør har taget et saa stort Opsving i de sidste Aar, at det ikke er underligt, at der nu er en anden Trang til Stede end den Gang. Og ikke blot er Produktionen bleven mindst fordoblet, men Forstaaelsen af de Krav, der maa stilles til Smørproduktionen, er ogsaa trængt langt videre om i Befolkningen og langt dybere ned end for nogle Aar siden, det er en Kendsgerning. Det er ganske sandt, hvad den højtærede Minister sagde, at de, der nu raabe paa, hvad Staten skal gøre, maa ogsaa seje for deres egen Dør. De maa sørge for, at der er koligt nok i deres Mejerier, de maa sørge for at transportere deres Smør under gode Forhold o. s. v. Jeg indrømmer, at det ogsaa maa kræves, at de fra deres Side gøre, hvad de kunne, men der er dog, forekommer det mig, ikke deri nogen tilstrækkelig Undskyldning for, at Staten ikke ogsaa gør, hvad den kan. En Autoritet som Professor Segelcke udtalte paa det sidste Mejeristdelegeretmøde, der afholdtes i forrige Aaaned, ifølge et Referat, der findes i Mælkeritidendes sidste Nummer, at han vilde støtte Forslaget om at indgaa med et Andragende til Regering og Rigsdag om at tage Forsendelsesforholdene under velvillig Overvejelse. Kun maa det saa ikke gaa som for 20 Aar siden, da der blev andraget om det samme; thi den Gang fik vi et meget afvisende Svar, hvori der blandt andet skildredes med stærke Farver, hvor ligegyldige Landmændene selv være med Behandlingen af Smørret, dels hjemme, dels under Transporten til Stationen eller Havn. Et saadant Svar maa ikke kunne gives nu. Jeg tillod mig i mit Foredrag under Finanslovens første Behandling at henvise til Forholdene i Finland, hvor man har vist Vejen til, at Staten gaar i Spidsen for, hvad der paa dette Omraade kan gøres for, at forædle Produktet og forbedre Transportforholdene. Selv om det nemlig er saa, at Befolkningen ikke har faaet Det tilstrækkelig op for dens Pligter i saa Henseende, forekommer det mig ikke at være for meget, om Staten gik i Spidsen med at lære den. Det er det, den gør i Finland. Den benytter endog saadanne